

Theater

RECENSIE

FILM

MUZIEK

REIZEN

KOKEN & ETEN

THEATER

BOEKEN

MAGAZINE

For the Time Being heeft een wonderlijke intensiteit

Theater - For the Time Being

RECENSIE Op een desolaat industrieterrein zuigen dansers hun publiek de leegte in, naar een wereld los van de hectiek van alledag. Boukje Schweigmans fysieke theater heeft een wonderlijke intensiteit en zorgvuldigheid.

Door: Mirjam Van Der Linden 10 augustus 2017, 20:01

Blijf op de hoogte

Iedere dag rond lunchtijd het belangrijkste nieuws van de ochtend, de mooiste fotografie en het gesprek van de dag? Schrijf u in voor onze gratis nieuwsbrief.

OK

gebeuren. Je wordt een leegte ingezogen, een wereld los van de hectiek van alledag. Waar je stilstaat bij de tijd. Voor nu, zolang als het duurt.

Boukje Schweigmans fysieke, woordeloze theater is weer pretentieloos poëtisch; een fijne combinatie. Uiterst doordacht, maar aan de buitenkant spontaan en speels. Wat je ziet, hoort en soms ook voelt (de wind die een langsrennende danser veroorzaakt) of ruikt (zweet), is feitelijk en reëel, maar heeft een wonderlijke intensiteit en zorgvuldigheid.

For the Time Being (****), theater.

Door Schweigman& en Slagwerk Den Haag.

Regie: Boukje Schweigman. 6/8, Theaterfestival Boulevard, Den Bosch. T/m 12/8, daarna tournee.

In de lege loods op De Beverspijken 20c laten dertien performers je de verschillende kwaliteiten van tijd voelen. Als wassen beelden staan ze daar, in allerlei poses van gestolde beweging. De enige spelbrekers zijn rollende tranen van het staren en trillende spieren. Het is een stilstand die het publiek juist doet bewegen, als slenterende museumbezoekers. Een beetje ongemakkelijk, want hoe lang mag je, moet je, hoor je, kun je, wil je blijven kijken naar één zo'n figuur? En van hoe dichtbij?

Na deze mooie, ietwat voor de hand liggende start als het gaat om het tastbaar maken van tijd, wordt For the Time Being spannend. Vanuit het niets wordt er opeens gerend en even plotseling weer gestopt. Eerst individueel, ogenschijnlijk zonder logica kriskras door het publiek heen, dat om botsingen te voorkomen nu compleet verstijft. Vervolgens als groep, een krioelende, dringende massa lijven, van lichtvlek naar lichtvlek in de verder donkere ruimte.

De enige zekerheid van het hier-en-nu is je ademhaling

De energie is afwisselend explosief en implosief, maar altijd onvoorspelbaar en gejaagd, een naar gevoel dat in je maag gaat zitten. Ook de nutteloosheid van al dit (lees: ons) rennen en vliegen, dringt zich op. De enige zekerheid van het hier-en-nu is je ademhaling. Die kan niet in het verleden of in de toekomst plaatsvinden. Toch is het muzikale intermezzo dat Schweigman ervan maakt evenmin geruststellend; een syncopisch hink-stap-sprong gehijg.

menig toeschouwer zich laat verleiden - tot samen in één colbert kruipen aan toe - gaan vooraf aan het gezamenlijk bouwen van een burcht, een schuilplaats, een plek waar de tijd alleen en helemaal aan ons is. Meer verklappen is zonde. Maar het is briljant wat er kan ontstaan én gebeuren als tijd dan wel energie geen ongeleid projectiel meer is, maar gericht wordt ingezet.

Volg en lees meer over:

★ THEATERRECENSIES | ★ SHOWBIZZ & CULTUUR | ★ THEATER

MIRJAM VAN DER LINDEN

★ VOLGEN

➔ MEER MIRJAM VAN DER LINDEN

MEER RECENSIES

Witte casting On your feet! is een gemiste kans

— OPINIE

Nieuwe Familie is een vrolijke en bijna schattige voorstelling

— THEATERRECENSIES

Deel vijf van de Verleiders bewijst dat formule niet is uitgewerkt

— THEATERRECENSIES

